

Kleine details
geven grote
verschillen

Variatie in looptechniek

Hoveniers die bij particulieren de tuin onderhouden, nemen op hun aanhangertje vaak een loopmaaier mee. Die werkt meestal zo'n halve meter breed; dat schiet flink op. Drie van deze professionals hebben we getest: Honda, John Deere en Solo. We ontdekten forse verschillen in gebruiksgemak. Kritisch zijn bij de koop loont dus.

We kozen Honda, John Deere en Solo, gewoon omdat het drie gangbare merken zijn. De typen komen uit het overzicht van professionele loopmaaiers in het vorige nummer van Tuin en Park Techniek. De maaibreedte is respectievelijk 53, 54 en 52 cm. Volgens de fabrikant kunnen ze zowel maaien als mulchen. Die echte praktijk komt aan de orde in het volgende nummer. In dit artikel houden we ons bezig met de bediening, de afstelling en het onderhoud.

Gewicht

Verschillen komen het best naar voren als je maaiers naast elkaar zet. In de eerste indruk is de Solo mooi, de Honda chique en de John Deere degelijk. Maar, dat is vooral een kwestie van smaak. Het gewicht is dat niet. Dat kun je meten en je voelt het als je erachter loopt. Met volle tank en inclusief de opvangbak zit de Solo op 56,8 kg, de Honda op 68 kg en de John Deere op 71 kg. Die laatste is dus ruim 14 kg zwaarder dan de Solo. Dat gewicht til je bij elke scherpe bocht op. Ook moet het iedere keer in of uit de aanhangertje of de transporter. Tijdens het werk drijft de maaier zich weliswaar zelf aan, maar het gewicht rust in het geval van Honda en John Deere op vier relatief kleine bandjes. Dat merk je

als de opvangbak vol raakt. Dan wordt er ook nog gewicht van de voor- op de achteras geheveld. Op een kwetsbare en/of vlotte zode kunnen die achterwielen dan behoorlijk insporen. De Solo by Alko (zo heet dat merk tegenwoordig) speelt daar goed op in. Het monteert achter grotere wielen dan voor en ook beduidend groter dan die van de beide andere merken. Ze zijn 28 cm hoog en 6 cm breed, tegenover 21 cm hoog en 5 cm breed voor Honda en John Deere. Dat geeft een fors verschil in bodemdruk ten gunste van de Solo. Wel zijn die wielen van plastic en dat oogt wat goedkoop. Het verklaart ook een deel van het lage gewicht.

Maaihogte

De lengte waarop het gras afgemaaid wordt, moet je snel en eenvoudig kunnen instellen, anders komt er in de praktijk weinig van terecht. De Solo heeft dat goed voor elkaar; daar verstel je met één handbeweging alle vier wielen. Dat lijkt wat kwetsbaar, maar is veruit het makkelijkst. Bij Honda en John Deere stel je de wielen apart in. De John Deere heeft dat goed voor elkaar. Het hefboomje is voldoende lang en de schaalverdeling helder. Honda laat op dit punt steken vallen, met name bij de voorwielen: het hefboomje is te kort waardoor het veel

kracht vraagt. Dat maakt het verstellen lastig. Bij de achterwielen heeft de Honda het beter voor elkaar.

Starten en werken

Honda schrijft Softstart op het maaidek en dat merk je: het starten vraagt maar weinig kracht. Bij de John Deere en de Solo is die inspanning normaal. Toch stoort die bij de Solo, omdat de motor zich iedere keer stil zet als je de veiligheidsbeugel loslaat. Het mes heeft namelijk geen aparte koppeling.

De neiging om de beugel met een trekbandje vast te zetten is groot. Het regelen van de toeren mag bij de Solo wel soepeler. De Honda heeft een hydrostaat en in theorie dus een traploze regeling voor de rijsnelheid. Honda beperkt die tot negen stappen. Ook is het bereik wat klein: de langzame stand gaat al vrij snel.

Bij John Deere kent de hoogte van de duwboom vijf posities, maar voor het verstellen moet je sleutelen. Op de middelste stand en op de middelste stand van de maaiboog zit

de handgreep van die duwboom op 99 cm van de grond. Voor een persoon met een lengte tussen de 180 en 185 cm werkt dat plezierig. De duwboom van de Solo zit onder dezelfde voorwaarden op 98 cm van de grond. Dat is dus ook prima. De boom is makkelijk en zonder gereedschap te verstellen, maar de stappen zijn vrij groot: van 98 naar 112 cm. De duwboom van de Honda is niet te verstellen, ook niet met sleutelwerk. Op de middelste maaivoog zit de handgreep op 106 cm van de grond. Voor perso-

nen met een lengte onder 180 cm is dat aan de hoge kant.

Onderhoud

In volgorde van belangrijkheid keken we naar het tanken van benzine, het checken van het oliepeil en de controle van het luchtfilter. Het tanken moet (zonder trechter) ook goed kunnen vanuit een volle jerrycan. Dat lukt probleemloos bij de Solo. Bij John Deere zit de dop – en daarmee de opening – wat te ver naar het midden. Bij de Honda is die

opening aan de kleine kant. Bij de Solo loopt het startkoord precies over de vulopening voor de motorolie, maar gelukkig is dat koord makkelijk los te nemen.

Bij alledrie is de dop voor de carterolie gecombineerd met de peilstok. Dat peilen komt in de praktijk het best tot zijn recht als je de dop met een kwartslag los kunt draaien. Dat is het geval bij de John Deere en Solo. Bij de Honda is het een schroefdop. De Solo heeft een groot luchtfilter van goede kwaliteit. Het is makkelijk te bereiken; je

Tanken hoort bij dagelijks onderhoud

HONDA HRX 537C HY: KWALITEIT MET VERBETERPUNTEN

De Honda is in de eerste indruk met zijn grijs metallic gekleurde maaidek vooral chique; de machine straalt ook kwaliteit uit. De aandrijving van de wielen is hydrostatisch, maar niet traploos. De hoogteverstelling van de voorwielen is voor verbetering vatbaar en de duwboom heeft geen hoogteverstelling.

De rijsnelheidshendel (in het rood) heeft negen standen en is dus ondanks de hydrostatische aandrijving niet traploos. De zwarte hendel is het handgas. Om te maaien ontgrendel je met de gele knop de grote beugel en je drukt die dan naar voren. Het mes gaat dan draaien. De kleinere beugel naar voren is voor de rijbeweging.

De opening van de benzinetank zit goed om vanuit een (volle) jerrycan te vullen, maar de diameter is aan de krappe kant. Onder het kapje met de twee vleugelmoeren zit een echt luchtfilter. De Honda straalt kwaliteit uit; de metallic kleur van het maaidek onderstreept dat.

De hoogteverstelling gaat per wiel. Bij de voorwielen van de Honda is dat wat lastig, omdat het hefboomje aan de korte kant is. Daardoor kun je niet goed kracht uitoefenen. De wielen zijn degelijk met stalen velgen en volrubber bandjes. Het profiel en de afmetingen (21 x 5 cm) zijn voor en achter hetzelfde.

CONCLUSIES

- + Mooi afgewerkte machine
- + Lichte start van de motor
- + Traploze regeling rijsnelheid
- Hoogteverstelling voorwielen lastig
- Vrij zware machine
- Variatie in rijsnelheid beperkt

JOHN DEERE JX 90CB: DEGELIJK MET GROTE TANK

De John Deere komt van Sabo en is vooral degelijk; dat vertaalt zich in een vrij hoog gewicht. De inschakeling van het mes vraagt vrij veel kracht. De maaivoogverstelling loopt via elk wiel afzonderlijk, maar dat is goed te doen. De benzinetank is met zes liter inhoud afgestemd op lange dagen.

De gele hendel zet – nadat je eerst de bovenste beugel neerdrukt – het mes in werking. Dat kost kracht. Als je die bovenste beugel loslaat, klappt het mes er weer uit. De zwarte knop regelt de toeren en de rood/zwarte de rijsnelheid (in zeven stappen). Door optrekken van de onderste beugel komt de maaier in beweging.

De vuldop voor de benzine zit wat naar het midden, waardoor het vullen vanuit een volle jerrycan lastig is. Gelukkig is de opening groot genoeg voor een trechter. De tank heeft met 6 liter veel inhoud. De 3,2 kW (4,4 pk) sterke motor van deze John Deere is een 180 cm³ eencilinder van Subaru.

Het veranderen van de maaivoogte gebeurt door elk wiel afzonderlijk te verstellen. Dat is goed te doen en de schaalverdeling is duidelijk. De voorbandjes hebben een lengteprofiel. Op de achterbandjes, die net zo groot zijn (of beter: net zo klein) zit dat profiel overdwars; dat geeft grip om trekkacht over te brengen.

CONCLUSIES

- + Degelijke bouw
- + Goede hoogteverstelling
- + Grote tankinhoud
- Zware machine
- Handkoppeling mes vraagt veel kracht
- Tankdop ver naar het midden

checkt het snel even. De John Deere heeft als klein nadeel dat de dop van de bougie er wat minder goed af wil. Het losschroeven van de bougie zelf is bij alle drie goed te doen. De John Deere heeft een makkelijk en goed bereikbaar kraantje om de benzinetank te kunnen afsluiten. Dat is een veilig idee.

Kort door de bocht

De John Deere wordt gemaakt bij Sabo in het Duitse Gümmlersbach; de motor is van Subaru. De Solo komt uit Oostenrijk en heeft een motor van Briggs & Stratton.

De Honda komt van de eigen vestiging van de Japanse fabrikant in Frankrijk en heeft een eigen motor. Honda-fans zien dat als een duidelijk pluspunt, maar in de praktijk is de afstemming tussen motor en maaidek niet anders dan bij andere merken. Solo is sinds een tijdje in handen van Alko; dat weer spiegelt zich in de nieuwe ietwat moeilijke naam: Solo by Alko. Maar ook dat heeft op het dagelijkse werk geen invloed.

In het eerste, droge, deel van deze tripletest keken we vooral naar de afstelling, de bediening en het onderhoud. Daarin leggen de

drie maaiers al duidelijk een eigen karakter aan de dag. Het meest opvallend daarin is de Solo die elke keer als je de opvangbak wilt legen niet alleen het mes stilzet, maar ook de motor. Dat is met een trekbandje op te lossen, maar dat is niet de bedoeling. Overigens heeft Solo ook typen met een meskoppeling.

In het volgende nummer van Tuin en Park Techniek gaan we in op het maaien en mulchen met dit drietal. ■

SOLO BY ALKO 5375 VS ALU: OPVALLEND LICHT

De 5375 VS Alu heeft met zijn lichtmetalen dek en plastic onderdelen een opvallend laag gewicht. Hij is daardoor in deze tripletest de meest wendbare. Goed doordacht zijn de grote achterwielen. Niet zo handig is dat je telkens de motor moet starten nadat je de opvangbak hebt geleegd.

De rode hendeltjes zijn voor de toeren en de snelheid. Die laatste mag wel soepeler gaan. Om te kunnen starten moet je de rode beugel optrekken. Dan draait ook het mes. Bij het loslaten van die beugel om de bak te legen stopt het mes en slaat de motor af. Dat is veilig, maar niet praktisch. De zwarte beugel is voor het rijden.

De benzinetank ligt mooi om de motor; dat maakt een verzorgde indruk. De tankdop zit aan de zijkant; het vullen vanuit een volle jerrycan is goed te doen. Voor het veranderen van de maaïhoogte druk je met de duim op de rode knop. Gelijktijdig til je met dezelfde hand het dek op of je drukt het naar beneden.

De voor- en achterwielen zijn van plastic. Bij een professionele maaier is dat wennen. Het bespaart wel gewicht. De voorwielen meten 5 cm in de breedte en 21 cm in de hoogte. Aan de achterzijde zijn ze met respectievelijk 6 en 28 cm fors groter. Dat verlaagt de bodemdruk en dat leidt tot minder insporing.

CONCLUSIES

+ Laag gewicht
Grote achterwielen
Centrale hoogteverstelling
Praktische opening benzinetank

— Algehele constructie vrij licht
Wielen van plastic
Onpraktische veiligheid